

[Eva Rothenberg.]

cen for at blive afprøvet i praksis i den skikkelse, den er blevet vedtaget i. I alle tilfælde kan det, så beklageligt det er at skulle stille sig negativt over for et forslag, der ønsker at hjælpe, ikke være tidspunktet nu at give socialministeren en bemyndigelse til at omgå bestemmelserne i lov af 9. april 1975, hvilket jo i realiteten er det, forslaget går ud på, og som vil betyde en blankocheck til merudgifter.

Fremskridtspartiet har hele tiden været af den formening, at revalideringshjælp burde ydes i langt større omfang, end tilfældet er, ikke mindst til de mennesker, der er kommet ind under invalidepensionslovgivningen, og som selv mener, at de med en hjælp til omskoling eller uddannelse kunne komme til at yde en samfundsnyttig indsats, men som ikke kan komme ud af invalidepensionskværnen igen. Imidlertid må vi med beklagelse konstatere, at den økonomiske politik, der har været ført og føres herhjemme af de partier, der ynder at kalde sig ansvarlige, nu efterhånden har bragt landet ud i en sådan økonomisk misere, at end ikke den bedste vilje af verden kan hente penge ud af statskassen til yderligere udgiftskrævende foranstaltninger, som ikke engang kan forudses nøjagtigt.

Fremskridtspartiet må derfor for nærværende sige, at vi ikke tør støtte socialministerens forslag, i alle tilfælde ikke nu, hvor de økonomiske vanskeligheder herhjemme ikke er langt bedre afklaret. Men skulle der under udvalgsarbejdet — og i lighed med venstre vil vi sætte pris på, at der kom i alt fald et kort udvalgsarbejde — komme ting frem, der er vægtige, vil vi meget gerne tage vor stilling op til fornyet overvejelse.

Gunner Baunsgaard (RV):

I en periode, hvor tingene accelererer hurtigt, kan det ikke undgås, at en så omfattende lov som bistandsloven, der allerede blev vedtaget i juni 1974 til ikrafttrædelse den 1. april 1976, kan blive berørt af andre lovændringer. Som ministeren anfører i sin fremsættelse, må synspunktet om, at reglerne i bistandsloven bør have chancen for at blive afprøvet i praksis, som de er vedtaget, have en fremskudt plads, og det er netop det, denne tilføjelse til § 42 i bistandsloven drejer sig om. Vi giver jo ret ofte

bemyndigelser til ministre, men vi har ikke altid mulighed for at gennemskue eller overskue konsekvenserne.

Det er jo muligt, og det er vel også sikkert, at der er en gruppe mennesker, der kommer i klemme nu, og er dette tilfældet, så er vi parat til at hjælpe, men endnu kan det jo da kun være et fingerpeg. Jeg tror, at denne gruppe af mennesker helst vil klare sig selv længst muligt på lige fod med andre uddannelsessøgende, men som hr. Peter Holst også nævnte, vil vi gerne være med til under udvalgsarbejdet at få belyst, hvem personerne er, og eventuelt få afgrænset det klientel, som kan gå ind i gruppen af sociale årsager. Men vi er villige til fra det radikale venstre at se på tingene.

Gerda Møller (KF):

Da vor ordfører er fraværende på grund af sygdom, skal jeg lige på det konservative folkepartis vegne meddele, at vi jo ikke plejer at være og heller ikke er stærk tilhænger af alle disse bemyndigelser, der gives til de forskellige ministre. I det tilfælde, som dette lovforslag drejer sig om, mener vi, at det i virkeligheden bør være kommunerne, der bestemmer. Men vi kan godt se, vi befinder os i en ekstraordinær situation, og derfor vil vi da gerne være med til at se med velvilje på ministerens opfordring til denne ændring af § 42.

Jeg skal samtidig gøre opmærksom på, at den udgift på 45 mill. kr., som ændringen er anslået at beløbe sig til, og hvoraf kommunerne skal bære halvdelen, finder vi er et betragteligt beløb, og derfor vil vi fra konservativ side forlange, at ministeren skal finde besparelser for et tilsvarende beløb, som denne ændring vil koste. På det grundlag vil vi gerne være positivt med i et udvalgsarbejde. Vi beder altså om at få et udvalgsarbejde.

Kristine Heltberg (SF):

Der er jo ikke megen fornøjelse ved at sige: hvad sagde vi! Men man må jo sige, at det, vi her har med at gøre, det lovforslag fra ministerens side, som vi naturligvis vil støtte, jo er et ganske tydeligt eksempel på de mange problemer, der vil opstå omkring bistandslovens virkeliggørelse, de mange problemer, der er opstået, takket være dels de lovgivningsmæssige initiativer, der er